

1.2 Nejstarší vzpomínky

V mém chápání světa hraje velice důležitou roli Weberův-Fechnerův zákon. Jsem přesvědčen, že platí i pro subjektivní vnímání času. Aby měl smysl, musí tu být nějaká, samozřejmě individuální, prahová hodnota. A tou by mohl být věk, z něhož si člověk trvale podrží v paměti nějaké vzpomínky. Jistěže jde o hodně vágní hodnotu, ale přece jen jakýsi práh pamatování tu je.

Utkvěla mi v paměti vzpomínka, jak jsem z kočárku pozoroval listí na stromech. Nikdy jsem se rodičů nezeptal, dokdy jsem se takto vozil, ale určitě to bylo, když jsem byl ještě jedináček.

Z období před Jardovým narozením mi zůstala ještě jedna vzpomínka - na tatínkovu cestu do Jugoslávie. Pochopitelně, že jsem nevěděl, co to Jugoslávie je, a i datování vzpomínky jsem přirozeně doplnil dodatečně - tatínek byl před Titovým "krvavě psovským" obdobím v této balkánské zemi naposledy v roce 1946. Škoda, že nevím, v kterém měsíci, ale rozhodně to bylo během druhého roku mého života. Vzpomínám si, že maminka tatínkovi jídlo na cestu zabalila do hliníkové cestovní krabice, a že mi tatínek z cesty přivezl plyšového pejska.

Bydleli jsme v dvoupokojovém bytě v ulici Nad vodovodem. Tenkrát byly obecně skromnější nároky na prostor k bydlení, a tak spolu s naší trojčlennou, později i čtyřčlennou rodinou bydlela Jarka Zajícová ze Stříteže nad Bečvou, která v Praze studovala zdravotní školu, a pak snad i pracovala jako zdravotní sestra ve Vinohradské nemocnici. Možná nešlo o zaměstnání, ale o praxi během studia. Otázky tohoto typu totiž ležely tehdy mimo okruh mých zájmů. Důležité bylo, že mne "Aja", jak jsme jí říkali, měla ráda, a já jsem měl moc rád ji; nejednou se stalo, že maminka byla v pozadí až za ní. Jednou se Aja zeptala, zda bych si přál bratříčka nebo sestřičku. Mně ani jedno z těch slov nic neříkalo, ale asi jsem se tehdy za svou

neznalost styděl, že jsem ji nechtěl dát najevo, a tak jsem odpověděl slůvkem, které se mi více líbilo - bratříčka. Mé tehdy náhodné přání se splnilo. Nepamatuji se, že by mi maminka po dobu pobytu v porodnici nějak chyběla, vždyť byla doma Aja, ale cesta s panem Polákem jeho šestimístnou (sedělo se ve třech řadách) Pragou Alfou pro Jardu do Zemské porodnice v Apolinářské ulici se mi hodně hluboko vryla do paměti. Nepamatuji si, že bych pak někdy mezi lety 1947 a 1964 v Apolinářské ulici byl. Ale když jsem se hlásil na Matfyz a šel ponejprv na studijní oddělení v ulici Ke Karlovu, cestou kolem Zemské porodnice jsem si vybavil, jak jsem tehdy před 17 lety běhal kolem zdi na druhé straně Apolinářské ulice.

Poslední vzpomínka, kterou bych zařadil mezi nejstarší, je ze září 1948. Vzpomínám si, jak tatínek se jednou večer vrátil domů se smutnou zprávou, že zemřel pan prezident Beneš. To už ale zbývaly už jen dva roky do začátku školní docházky.

Listopad 2011